

Chương 41

Lý Trác Vân Tự Trút Giận Lên Bản Thân Mình

Giao sư Trương là người rất tốt.

Đây không phải là đang nói tốt cho anh ta, mà cô thực sự cảm thấy anh ta là một người tốt.

Mặc dù bị từ hôn và bị buộc phải chia tay, nhưng anh ta vẫn phong độ như cũ, lịch thiệp hỏi có cần đưa Lệnh Mạn về nhà hay không.

Lệnh Mạn đâu có không biết xấu hổ như thế, cô xuống xe tự mình đi về.

Giao sư Trương cũng không giữ lại.

Đợi mãi không gọi được chiếc xe nào, Lệnh Mạn liền cứ thế đi bộ ngược dòng xe.

Lúc đi ngang qua cục dân chính, đột nhiên cô nhìn thấy trong đám đông có một người hót ha hót hải chạy như bay về hướng này.

Nhìn kỹ lại thì phát hiện ra người đó là Lý Trác Vân.

Ngay lúc này tầm mắt của Lý Trác Vân cũng liếc thấy Lệnh Mạn, anh vội vàng xông thẳng đến trước mặt cô, hai tay giữ chặt bả vai cô.

Lệnh Mạn có chút giật mình nên cứ để mặc anh nắm lấy.

Lý Trác Vân dừng lại thở hồng hộc, hai mắt nhìn chăm chú vào cô, hỏi: "Em vừa đi từ cục dân chính ra?"

"... Ừ." Lệnh Mạn thấy hơi khó hiểu.

"Xong hết rồi?"

"... Ừ."

"Giấy đăng ký kết hôn đâu?"

Thấy dáng vẻ nôn nóng đúng như mình dự liệu của Lý Trác Vân, đột nhiên Lệnh Mạn nảy ra suy nghĩ muốn chinh anh một chút.

Cô chậm rãi đưa quyển sổ hộ khẩu ra, lật mặt sau lại.

"Đây."

Ánh mắt Lý Trác Vân lướt nhanh qua tay cô, căn bản không còn tâm trí đâu mà nhìn kỹ nữa.

Anh tin là thật.

Lý Trác Vân cau chặt mày, chỉ cảm thấy cái quyền sở màu đỏ kia thật quá chói mắt, hận không thể giăng lấy ném thẳng vào trong thùng rác.

Anh thở phì phò, rống to một tiếng: "Tại sao em không đợi tôi!"

Lệnh Mạn cố tỏ ra ung dung hỏi: "Đợi cậu làm gì?"

Lý Trác Vân nắm chặt quả đấm, giận đến nín thở: "Không phải tôi hôm qua tôi đã nói rồi sao?! Tôi không muốn em gả cho anh ta!"

"Nhưng rõ ràng sáng hôm nay cậu vẫn ngủ quên."

Lý Trác Vân không còn biết nói gì, anh giậm mạnh chân, ngồi xổm xuống đất vò đầu bứt tai.

Vò càng lúc càng mạnh khiến kiêu tóc gọn gàng biến thành ổ gà chỉ trong nháy mắt.

Thế nhưng cũng không tài nào trút ra hết được nỗi phẫn uất và tức giận của anh, anh lại nhảy dựng lên, đá mạnh vào thùng rác vô tội bên đường.

Vài giây sau lại ngồi xổm xuống, dùng sức vò đầu.

Cứ lặp đi lặp lại không ngừng như vậy, đáng vẻ như muốn tự trút giận lên bản thân mình.

"Phụt ha ha..." Lệnh Mạn không giả vờ nổi nữa, bật cười ra thành tiếng, cô vừa cười to vừa cầm quyền sở hộ khẩu đập vào đầu anh: "Cậu bị ngu có phải không, đây là sở hộ khẩu! Sao lại dễ lừa như thế chứ!"

Lý Trác Vân choáng váng đầu óc, không dám tin nhặt lên nhìn.

Bên ngoài bì quyền sở màu đỏ in ba chữ thật to SỞ HỘ KHẨU.

Ban đầu Lý Trác Vân hơi khựng lại, sau khi chắc chắn đây thực sự không phải là giấy đăng ký kết hôn, biểu tình trên mặt bắt đầu thay đổi liên tục.

Cuối cùng, tất cả cảm xúc vui mừng bị dẫn xuống.

Anh tức hộc máu mồm nhảy dựng lên, trợn mắt trừng Lệnh Mạn: "Lệnh Mạn! Chính tôi vui lắm đúng không hả!"

Lệnh Mạn ngửa đầu cười to: "Ha ha ha ha ha ha."

Khi vừa tỉnh dậy, Lý Trác Vân nghe được tin Lệnh Mạn đã được giáo sư Trương đón đi, bữa sáng cũng chưa kịp ăn liền cứ thế vất chân lên cổ đuổi theo, đến bây giờ thì đã đói đến mức bụng dính cả vào lưng.

Vừa lúc đến bữa trưa, Lệnh Mạn dẫn anh đi ăn cơm.

Ra khỏi nhà rồi thì cũng đừng đòi hỏi nhiều, hai người tùy tiện tìm một cửa hàng bán đồ ăn bình dân, gọi ba món mặn hai món rau, hương vị tạm ổn nhưng Lý thiếu gia vẫn vui đầu vào ăn lấy ăn để.

Lệnh Mạn nhìn anh ăn, nhân tiện kể lại đại khái tình hình.

Lý Trác Vân vừa nhai ngồm ngoàm vừa hỏi: "Nói như vậy, em không đăng ký với Trương Anh Trạch?"

"Ừ."

"Hôn lễ cũng huỷ bỏ?"

"Ừ."

"Vì tôi sao?"

Lúc nói những lời này, Lý Trác Vân không giấu được ánh mắt mong đợi.

Bị anh nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng Lệnh Mạn kêu lộp bộp, vội vàng bật thốt ra lời phủ nhận: "Tất nhiên không phải vì cậu."

"Vậy thì vì sao?" Lý Trác Vân hỏi.

Lệnh Mạn nói: "Phụ nữ hay thay đổi, cậu không hiểu được đâu."

Chỉ có trong thâm tâm cô tự biết, việc cô đột nhiên muốn thay đổi quyết định lý do chủ yếu là bởi Lý Trác Vân.

Nhưng sao có thể để cho Lý Trác Vân biết được chút tâm tư này.

Cô rất muốn hỏi anh cái câu "Không muốn làm em trai, mà còn muốn làm nhiều hơn thế" là ý gì...

Lý Trác Vân lại chủ động nhắc tới: "Lệnh Mạn, đêm hôm qua..."

Lệnh Mạn nghe vậy thì chỉ sợ tránh không kịp, cô vội vàng gấp cho anh một miếng xương sườn, chuyển đề tài: "Mau ăn cơm đi!"

Lý Trác Vân nhìn cô một cái, cuối cùng cúi đầu xuống cắn miếng sườn, chặn miệng mình lại, không nói nữa.

Về nhà vẫn còn có thêm bao nhiêu chuyện đau đầu đang chờ đợi Lệnh Mạn.

Hạ Vũ Nhu hỏi như sủng liên thanh: "Tại sao con lại về đây? Đăng ký xong chưa? Tiểu Trương đi đâu rồi?"

Lệnh Mạn thẳng thắn: "Không đăng ký nữa."

"KHÔNG ĐĂNG KÝ?!" Hạ Vũ Nhu hét to, giọng nói cao vút: "Tại sao?!"

Lệnh Mạn không nói lời nào.

Hạ Vũ Nhu hỏi: "Cãi nhau sao?"

"Không phải."

"Vậy lý do là gì?"

Lệnh Mạn bình tĩnh nói: "Bọn con đã nói chuyện với nhau, cảm thấy cả hai không quá thích hợp, vì thế chia tay trong hoà bình." Mặt Hạ Vũ Nhu đen xì, tức giận rống âm lên: "Sắp tổ chức hôn lễ đến nơi, giờ còn không thích hợp cái gì?! Thiệp mời đều gửi hết đi rồi, bây giờ con lại nói không kết hôn nữa, mẹ phải giải thích với mọi người như thế nào đây?!"

Lệnh Mạn không buồn tranh cãi với bà, đi thẳng lên lầu chui vào phòng mình.

Hạ Vũ Nhu vẫn không để yên, bà đứng bên ngoài đập cửa âm âm, miệng gào thét không ngừng.

"Con ra đây cho mẹ! Nói rõ ràng xem, rốt cuộc thì tại sao đột nhiên không chịu kết hôn?!"

"Lệnh Mạn! Con coi như không nghe thấy có phải không hả?!"

"Lớn như vậy rồi còn không hiểu chuyện, đến bao giờ con mới để cho mẹ yên tâm đây?!"

Lệnh Mạn ngồi trên bàn đọc sách, đầu óc loạn hết cả lên.

Cô biết mình có lỗi với Hạ Vũ Nhu rất nhiều, nhưng cũng chẳng còn cách nào, chuyện kết hôn của cô phải do cô tự quyết.

Cuối cùng vẫn là Lý Trác Vân ra mặt kết thúc trò khôi hài này.

Anh ra khỏi phòng, không giận tự uy giống như một vị thiết diện tướng quân: "Ồn ào cái gì vậy, có định để cho người khác đọc sách hay không?!"

Hạ Vũ Nhu lập tức im bật.

Bà không dám chọc giận Lý Trác Vân, không còn cách nào khác đành phải hậm hực rời khỏi cửa phòng Lệnh Mạn.

Buổi tối đến bữa cơm Lệnh Mạn cũng không xuất hiện, cô muốn tránh mặt Hạ Vũ Nhu vì không muốn lại tiếp tục xảy ra mâu thuẫn với bà.

Hiếm khi Lý Trác Vân nhiệt tình như vậy, vội đưa cơm lên lầu cho cô.

Lệnh Mạn cảm ơn anh, yên tĩnh ngồi ăn cơm.

Tâm trạng cô không tốt nên không nói gì nhiều.

Lý Trác Vân ngồi bên cạnh nhìn cô, bỗng nhiên cất giọng phá vỡ im lặng: "Mẹ em thật phiền phức."

"Sao vậy?" Lệnh Mạn hỏi.

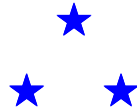
Lý Trác Vân cau mày, bắt mắt tố cáo: "Cả ngày cứ bắt em gả gả gả, ồn ào hết cả lên, muốn gả thì tự bà ấy đi mà gả!"

Nhìn vẻ mặt chán ghét không chút che giấu của anh, Lệnh Mạn không kìm được mà bật cười.

Làm ơn đi Lý thiếu gia.

Trừ cậu ra thì tất cả mọi người đều hy vọng cô gả ra ngoài, cậu mới là người khác người đó có hiểu không hả.

Phải phân biệt rõ ràng đi!

Cả buổi chiều Lệnh Mạn không ra khỏi phòng, buổi tối trước khi đi ngủ, cô nhận được tin nhắn của giáo sư Trương.

Một tin nhắn thật dài.

"Mạn Mạn, khi về nhà anh đã cẩn thận nghĩ lại những lời em nói ngày hôm nay, có lẽ có một số việc anh chưa biểu đạt rõ ràng.

Đúng là, việc anh có thể quen biết và thích em ban đầu là do hai gia đình chúng ta môn đăng hộ đối, nhưng sau khi thích em rồi, đối với anh mà nói những thứ này không còn quan trọng nữa. Nói thẳng ra, cho dù bây giờ em không phải là con gái của Lý Nghiễm Thời thì anh vẫn nguyện ý cưới em làm vợ.

Anh luôn tự nghĩ, nếu như lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta không phải là qua việc xem mắt, mà là một cuộc gặp gỡ tình cờ ở ven đường hoặc quán cà phê, liệu kết cục có khác hay không?

Vẫn nhớ đêm hôm đó khi em đáp lại lời cầu hôn của anh, em đã viết "Em đồng ý" chứ không phải là "Em bằng lòng", anh liền đoán được có lẽ việc em gả cho anh không phải là ý nguyện của em, anh cũng không muốn làm khó người khác.

Bất kể thế nào thì anh vẫn luôn tôn trọng ý kiến của em, anh sẽ nói chuyện với người lớn bên này, em không cần phải lo lắng.

Hy vọng sau này chúng ta vẫn có thể là bạn bè, chúc em hạnh phúc."

Sau khi đọc xong tin nhắn này, lòng Lệnh Mạn trầm xuống, nhất thời khó có thể bình tĩnh lại.

Trong mối quan hệ này, người cô có lỗi nhiều nhất chính là Trương Anh Trạch.

Nhưng để theo đuổi tự do của mình, đôi khi cũng cần phải từ bỏ những gánh nặng.

Cũng chính vì vậy mà cô càng phải bảo vệ quyết định không để gì mới đưa ra được này.

Lệnh Mạn do dự gõ ba chữ: "Thật xin lỗi."

Sau đó lại xoá sạch.

Viết đi viết lại rất nhiều lần, cuối cùng cô chỉ viết ra một câu: "Cũng chúc anh hạnh phúc."

Không ngoài dự tính, ngày hôm sau ba Trương mẹ Trương đến nhà thăm hỏi, lần này thì Lệnh Mạn không thể tiếp tục trốn ở trong phòng được nữa.

Cô ra ngoài gặp hai vị phụ huynh.

Thái độ của mẹ Trương vẫn ôn hoà như cũ, ngồi bên cạnh Lệnh Mạn cố gắng muốn kéo gần khoảng cách.

"Tiểu Mạn này, dì nghe Anh Trạch nói các con chia tay, đáng lẽ hôm nay phải bắt nó đi cùng để nhận lỗi với con. Nhưng nó nói nó đã quyết định xong, không chịu tới, thế nên dì và bác trai đành thay mặt nó đến xin lỗi con. Dì cảm thấy, hai con quen nhau lâu như vậy, có thể đi đến tận bây giờ cũng chẳng phải chuyện dễ dàng, có chuyện gì thì cứ từ từ giải quyết, đừng tùy tiện nói chia tay như vậy."

Lệnh Mạn lắc đầu, nói: "Bác gái, người nên nói xin lỗi phải là cháu mới đúng, Anh Trạch không hề có lỗi gì, hai bọn cháu chia tay trong hoà bình."

Mẹ Trương khó hiểu: "Vậy tại sao các con...?"

Lệnh Mạn trầm mặc không nói.

Mẹ Trương bèn suy đoán: "Bởi vì chuyện của Tiêu Tiêu sao?"

Lệnh Mạn chưa kịp trả lời thì bà ấy đã giải thích: "Chuyện của Tiêu Tiêu và Anh Trạch đã là chuyện từ mấy năm trước rồi, chúng nó tuyệt đối không còn vướng vấn gì với nhau nữa. Nếu như con vẫn chưa yên tâm thì dì xin đứng ra đảm bảo với con, sau này sẽ giúp con quản Anh Trạch thật tốt, chắc chắn không để nó có chút tư tưởng nào đến chuyện đó."

Lệnh Mạn cười bất đắc dĩ: "Bác gái, cháu rất tin tưởng vào nhân cách của Anh Trạch, thực sự là bọn cháu chia tay do không hợp nhau chứ không phải do chuyện khác."

Cô khép chặt hai chân, ngồi thẳng người, chân thành nói: "Càng nói càng thấy hổ thẹn, đáng lẽ ra cháu phải là người chủ động đến tận nơi nhận lỗi với hai bác, nhưng cuối cùng lại bắt hai bác phải đến tìm cháu thế này."

"Người sai là cháu, do cháu quá trẻ con, ban đầu chưa cân nhắc cẩn thận đã đồng ý lời cầu hôn của Anh Trạch, bây giờ cháu đã nghĩ lại nên muốn thay đổi quyết định, cháu muốn dừng lại nhân lúc mọi chuyện vẫn còn chưa quá muộn."

Mẹ Trương nói: "Dì không tài nào nghĩ ra, rốt cuộc thì con và Anh Trạch không hợp nhau ở điểm nào? Bàn về gia cảnh các con ngang nhau, ngoại hình cũng rất xứng đôi, tính cách cũng hiền lành, tuổi tác chênh lệch không quá lớn. Con ở chung nhà với Anh Trạch lâu như vậy, chắc hẳn các con phải rất hợp nhau mới đúng chứ?"

Lệnh Mạn không trả lời.

Có mấy lời cô chưa từng nói ra với mọi người.

Cô biết mình không đủ ưu tú.

Trình độ học vấn của cô không cao, chưa đọc qua tam tòng tứ đức, lại càng không biết gì về cầm kỳ thi hoạ.

Nếu như vứt bỏ đi thân phận con gái của Lý Nghiễm Thời, chỉ bằng riêng bản thân cô, cô tuyệt đối không xứng với nhà họ Trương một chút nào.

Nhưng thực ra tất cả những lời này cũng chỉ là cái cớ.

Lệnh Mạn không muốn lấy giáo sư Trương, lý do căn bản là do cô vẫn còn chưa đủ thích anh ta.

Cho nên cô mới không tài nào trả lời được câu hỏi của mẹ Trương.

Lệnh Mạn cúi thấp đầu, áy náy nói: "Thật xin lỗi bác gái, cháu đã quyết định huỷ bỏ hôn ước. Quyết định này đã gây rắc rối lớn cho hai bác, thế nên cháu xin nguyện ý gánh vác toàn bộ trách nhiệm. Những thiệp mời đã gửi đi, cháu sẽ liên lạc với từng vị khách để nói rõ nguyên nhân và gửi lời xin lỗi."

Lời đã đến mức này, ý của Lệnh Mạn đã rõ ràng, ba Trương mẹ Trương cũng đành bất lực.

Hai người quay sang nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể thở dài buồn bã.